

אור שלום

מרכז גורני ללימוד פנימיים הגורם והמסידור
לאורו של האדמו"ר מקומאנא י"ט אהר"ר שלום ספרין זצוק"ל

דוא"ל - <mailto:info@ohrshalom.net>

באינטרנט - <http://www.ohrshalom.net>

"נר ה' נשמת אדם" – העלון מוקדש לעילוי נשמות
 מוניה מיכאל בן יוסף אוחיון צילה בת צבי אלחדף סלמה בת רפאל גיל שושנה בת יקיר דוידוב חנן בן מרדכי
 עמואל בן מיכאל לב נזימה בת אליהו נקר נגי' בן יצחק מור שמואל בן אהמד מועלם עבדאללה בן מנשה
ד' כסלו תשס"ז **- פרשת תולדות -** **שנה שנייה**
 עלון מספר - 119 הד"נ - חברון - 16:16 מוצ"ש - חברון - 17:16 העורך - צחור נ.

מאורות הפרשה – יכולת ההמשך לעילוי נשמת סגל יצחק בן שמעון ז"ל

יש אנשים שמצד מהותם הם לא יכולים שיהיו להם בנים ותלמידים כמותם. למשל, שושלת המשך הדורות, היא לא השושלת של בני משה אלא של בני אהרן, מפני שלמשה אין בן שהוא בבחינת ממלא מקום אבותיו. מהבחינה הזו למשה לא יכול להיות בן כזה, מכיוון שלא יכול להיות משה מס' 2, לא יכול להיות שתהיה 'משפחת משה'. בני אהרן יכולים להיות, יש שושלת. כל ענינו של יצחק הוא היכולת להמשיך את העניין האלוקי הלאה לשלב יותר מאוחר ולדרך יותר ארוכה.

במובן הזה ניתן לומר: "אלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק", ובאותו מובן "אלה תולדות יעקב יוסף" בראשית ל"ז, ב', היכולת ליצור משהו שיהיה ההמשך, שיהיה הסיום, והיכולת להמשיך בפועל את הדברים, היא הכשרון של אברהם. אברהם בלי יצחק, בלי היכולת של יצחק להמשיך את הדברים הוא לא אברהם בכלל, הוא כמו כל אחד מגדולי הדורות שהיו קודם. היה גם חנוך: חנוך היה מלאך והבן של חנוך לא היה מלאך. היו עוד אנשים במשך ההיסטוריה שהיו 'מבואות סתומים'. ההיסטוריה של שאול ודוד גם היא קשורה לא כל-כך רק בטיב האישיות העצמית, אלא גם בכך ששאול לא יכל לעשות שיהיה לו המשך בדיוק מהטיב שלו. הבעיה הזו, בעיית ההמשך, קובעת לא רק לעצמה ולא רק לעתיד, היא גם משנה את המשמעות של מה שהיה בעבר; מה שהיה בעבר מקבל שינוי על פי יכולת ההמשך. לכן, בסופו של דבר אני צריך לדון תופעה, וגם אדם, על פי המכלול של מה שהוא עשה ומה שנשאר אחריו.

יכול להיות שהיה אדם קטן, שהוריש אחריו, שהצליח ליצור דברים שהם גדולים ממנו. אי אפשר לשפוט את האדם רק לפי המעשים שהוא עשה בימי חייו; יש גם מעשים שהוא גרם להם בעקיפין, וככל שהוא גורם יותר, הוא משנה יותר את הדמות הכוללת של מהותו כאדם. איש זה, יכול להיות שמאה שנה אחרי מותו לא רק שפתיו דובבות בקבר, אלא הוא עושה ממש מעשים טובים. מדוע? בזכות ממונו, בזכות בניו, בזכות בני בניו, וכל אלו משנים את דמותו של האדם עצמו. כמעט כל מדרשי חז"ל, וגם בפרשה שלנו, דנים בענין שיש כמה רשעים שאי אפשר לדון אותם מבלי לראות את כל מערכת הצאצאים והתולדות היוצאת מהם, וכשאני עובר על כולם אני חייב לדון אחרת.

מישהו כתב על העניין הזה והביא מהזוהר על עשו שאהב אותו אביו "כי ציד בפיו" (בראשית, כ"ה, כ"ח) - זה רבי עקיבא. מפני שכפי שאנחנו יודעים, ר' עקיבא ור' מאיר הם כנראה צאצאים של הענף הזה, וזה "ציד בפיו". כשיצחק רואה את עשו הוא לא רואה רק את עשו - הוא רואה גם את ר' עקיבא, וזו בעיה - מה עושים? לזרוק אותו או לא לזרוק אותו? ולכן עשו גם דיבר על 'לעשר את המלח' בראשית-רבה, ס"ג, ט"ו), מפני שבתוכו היה משהו של צדיק, אם לא בפועל אז לפחות בפוטנציה, שהוא זה שמדבר. זה לא ענין של צביעות, אלא שיש נימה אחרת שמדברת מתוכו. לכן כשרואים את המכלול הגדול, זה כולל גם את זה.

בבחינה הזו, יצחק עושה את אברהם. כמו שאברהם יוצר את יצחק, כך יצחק עושה את אברהם לבעל משמעות. אם לאברהם היו רק ישמעאל ובני קטורה, אברהם היה אפיזודה בתוך המציאות. מפני שלא משנה מה הם היו; כתוב במדרש שישמעאל עשה תשובה, ונראה שכן הוא, ויש ראייה לדבר שקוראים בשמו לאנשים, הוא היה צדיק ולכן אפשר לקרוא בשמו. אף-על-פי-כן זה סוג של צדקות שלא עובר הלאה, הוא היה גוי טוב, וזו לא אותה בחינה של המשך.

הבעיה מופיעה כבר במדרש: "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים", 'כחדשים' זה קשה מאוד, 'חדשים' ממש זה יותר קל. מופיע בשם ר' שמעון בר יוחאי שצריך להודות לקב"ה שברא בנו את מידת השכחה, מכיוון שמכח זה אנחנו יכולים ללמוד דבר עוד פעם, מפני שאילו לא הייתה לנו שכחה, אז כשאני לומד עוד פעם איזה ענין - זה בדיוק אותו דבר כמו שלמדתי. עכשיו יש תמיד איזה צד של התחדשות בעניין הזה. עם כל זה, כמו שכל אחד יודע, לפעמים קל יותר ללמוד שלשה דפים חדשים מאשר לחזור על דף אחד ישן, מפני שיש כח והתחיות מהדברים החדשים, ויש ירידה בדבר ישן. גם אם הדבר ההוא ערב לי, יש בזה איזה צד של חסרון מפני שהוא לא דבר חדש.

בסוגריים, אם יש בעיה חמורה אמיתית שעומדת בפני אדם דתי, מי שגדל במשפחה טובה ויש לו אבות טובים, הבעיה הכי חמורה שלו, שלא קיימת רק בחודש אלול אלא בכל השנה כולה, היא שהוא לא יכול לעשות תשובה. הוא לא יכול להיעשות בעל תשובה. מי שעבר עבירות יכול להיות בעל תשובה, אבל מי שלא עבר עבירות רבות, בדרך הטבע הוא לא יכול להיעשות בעל תשובה. וזהו לדעתי העיכוב הכי גדול שיש לגאולה. כולם עושים תשובה חוץ מהדתיים שאינם עושים תשובה, ומפני שהדתיים אינם עושים תשובה משיח לא בא.

כל העולם אינו נגאל אלא בתשובה, ויש את מעכבי התשובה הגדולה שהם היהודים הטובים. וככל שהיהודים הם יותר טובים, ככל שזקנו יותר מגודל וככל שפאותיו יותר ארוכות, כך קשה לו יותר לעשות תשובה. אפשר לעשות תשובה על דבר אחד, אפשר לעשות תשובה על דבר אחר, אבל להיעשות בעל תשובה, לעבור תהליך של התחדשות, שאדם מתחדש ונהיה בריה חדשה, זה דבר שקשה מאוד לאדם שגדל בנוסח מסוים ובאורח מסוים לעשות.

זה בעצם חלק מבעיית הקושי של ההתחדשות בהיקף גדול, שקיימת אצל אדם שחופר את הבארות שחפר אביו. יש בעיה מהותית, קושי אמיתי, בכך שמישהו צריך לחפור את הבארות שחפר אביו. באופן כללי, המבחן של כל דבר, וזה נכון בכל העולם כולו, הוא היכולת של הדור השני להיות בכח, בהתעוררות ובהתלהבות, או לכל הפחות להמשיך באותו קצב כמו בדור הראשון. מפני שהדור הראשון באשר הוא דור ראשון, תמיד יכול לבקוע דברים, ודווקא הדור השני הוא הדור שבו קיימת הסכנה. איזו סכנה?

סכנה של התנוונות של כל אחד באשר הוא. אפשר לראות את זה כאן במדינתנו, ואפשר לראות את זה במקומות אחרים; זה הקושי של הדור השני שלא יכול להיות מחדש ושאסור לו להיות מחדש כי הוא צריך להמשיך, ומצד שני הוא צריך את הכח ואת ההתחדשות בכדי להמשיך, וזה קשה מאוד.

אנשים אומרים שכל ההתחלות קשות, וכמה שזה נכון - זה לא נכון. קל להתחיל, וכשמגיעים לסיום זה גם כן קל, עם כל הקשיים. מה שבאמת קשה זה להמשיך: כשאני עובר את ההתלהבות של ההתחלה, מגיעה שעת המבחן. יכולת זו, יכולת ההתמדה, יכולת המשך, היא היכולת שקובעת את ההבדל בין אדם לחברו, ובהיקף היותר גדול - בין עם אחד לעם שני, כל ההבדל נעשה בנקודה המסוימת הזו.

לעילוי נשמת חווה מינה בת טנהיל ז"ל

מאורות המידות – "הקול קול יעקב"

הקול קול יעקב והידים ידי עשו - לאחר שחקר יצחק את יעקב, פסק: "הקול קול יעקב והידים ידי עשו". לכאורה קשה על יצחק אבינו ע"ה שאמר לעשו "ועשה לי מטעמים וגו' בעבור תברכך נפשי" (פסוק ד'), הלא יצחק החזיקו לצדיק כי היה שואל אותו אבא האיך מעשרין את המלח (ב"ר פס"ג ט"ו), ולמה אמר לו שיקיים כיבוד אב שלא לשמה, בשביל לקבל את הברכות.

ויש לומר על פי דברי קדשו של זקני ה"אוהב ישראל" בשם הרה"ק ר' נחמן קאסויר ז"ע, דהנה מסתמא דיבורו של יעקב אבינו ע"ה היה תמיד בנחת ובלשון רכה, ודיבורי עשו להיפך בלשון מדברת גדולות, והנה עשו היה מתיירא שלא יבוא יעקב בתחבולות לחטוף את ברכתו, ולזה התחכם יצחק והשיא לעשו עצה שבבואו עם הצידה ידבר עמו בלשון רכה כלשון יעקב, וזה יהיה סימן מובהק ליצחק שזה עשו, שמסתמא אם היה יעקב בא בתחבולות היה משנה טעמו לדבר בלשון עשו כדי שיחשוב אביו שהוא עשו, אבל רבקה אמנו ידעה מזה ואמרה ליעקב בנה "לאמר" היינו שידבר עם יצחק בלשונו הרכה כדרכו תמיד, כי "הנה שמעתי את אביך מדבר אל עשו אחיך לאמר" (פסוק ו') היינו שפקד על עשו שבבואו לפניו עם צידתו ידבר בלשון רכה, שיהיה לו סימן שאכן זה עשו, עכ"ד.

ובספר "אמרי יהודה" להרה"צ ר' לייבוש זצ"ל מברעזאן מוסיף על זה שזה הפירוש "הקול קול יעקב והידים ידי עשו", כלומר ששני הסימנים מתאימים, שידיו ידי עשו וגם מדבר בלשון יעקב כפי שהיה המדובר ביניהם.

והנה יעקב אבינו ע"ה מכח הצנע לכת שלו, מן הסתם, בכל פעם שהיה מדבר עם אביו היה אומר שמקיים כיבוד אב כדי לזכות לברכת "למען יאריכון ימיך" (שמות כ, כב), כדי להסתיר את עבודתו מאביו, ועשו אדרבה היה מתגאה ואומר שמכוון לשמה, ועתה שרצה יצחק אבינו שעשו ידבר כלשון יעקב, אמר לו שיאמר בעת שיביא את המטעמים, שמביאם כדי שיברכו, שזה דרכו של יעקב, וכל זאת גילתה לו אמו, ואמרה לו שיאמר כן לאביו "בעבור תברכני נפשך", ובשמוע יצחק דברים אלה, אמר "הקול קול יעקב" כאמור

מאורות הדרש – "בא בחכמת תורתו"

בשעה שישאל מקיימים את התורה, מתקיימים הברכות שקיבל יעקב על הפסוק "ויאמר בא אחיך במרמה ויקח ברכתך ויאמר הכי קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמיים. את בכרתי לקח והנה עתה לקח ברכתי ויאמר הלא אצלת לי ברכה".

מובא במדרש רבה (סז, ד) בא אחיך במרמה: ר' יוחנן אמר: "בא בחכמת תורתו". בספר תפארת יחזקאל כתב לבאר המדרש על פי דברי הדמשק אליעזר (על תהלים סט ה, ד"ה רבו שערות ראשי וגו') וזה תוכן דבריו: זקני הרה"ק מראפשיץ מפרש: מכרה כיום את בכורתך. כידוע שיעקב ועשו חלקו בשני עולמות (כמבואר בילקוט בראשית אות קי), אבל, אי אפשר לעולם הבא, מבלי שתהיה לו הצטרפות העולם הזה, כי עניות מעבירה את האדם על דעתו, ועל דעת קונו (עירובין מא:). ולכן ביקש מעשו שימכור לו גם חלק בעולם הזה, וזה מכרה כיום שנוטריקון כולם 'שבעו ו'יתענגו מ'טובך, שיהיה להם גם עולם הזה, עכ"ד הק'.

ולכן אמר יצחק לעשו: "בא אחיך במרמה", בחכמת התורה הנדרשת בנוטריקון. ובזה "ויקח ברכת", מכבר, מעת שמכרת לו הבכורה, לקח גם הברכות, ורמז לכך הברכות בתיבת "כיום" כהנ"ל, ועל זה השיב עשו: "ויאמר הכי קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמיים את בכרתי לקח", אני מוכרח להודות שמכרתי לו הבכורה, אבל רק 'והנה' "עתה" לקח ברכתי, ולא מקודם, כי לא מכרתי לו את הברכות.

וענה לו יצחק, כל זמן שהם מקיימים את התורה, הצדק עם יעקב, כיון שמתנהגים על פי התורה, יש להם הזכות לדרוש כדרשת התורה. אבל: "והיה כאשר תריד, ופרקת עולו מעל צוארך" (כז, מ). פירש"י כאשר תריד: לשון צער, כמו אריד בשיחי (תהלים נה, ג). כלומר: כשיעברו ישראל על התורה, ויהיה לך פתחון פה להצטער על הברכות, ופרקת עולו וכו' עיי"ש. הברכות יתקיימו בידם, רק אם יקיימו את התורה, כי אז כבר הברכות נתונים בידם על ידי חכמת התורה, כנוטריקון של "כיום", אבל אם הם בעצמם אינם שומרים התורה, איך יזכו על ידי חכמת התורה, אם ח"ו אינם מאמינים במה שכתוב בתורה. ויהי רצון שנקיים את התורה, וממילא הברכות ינתנו בידינו.

מאורות הזוהר – מדוע התפלל יצחק בשדה?

מדוע התפלל יצחק בשדה פתח ואמר וירח וכו': פו"א, "וירח את ריח בגדיו" וגו', ריח בני כריח שדה" וגו' וירח את ריח בגדיו, משמע שהלבושים היו מעלים ריח טוב שלא נעדר מהם לעולם ריח הווא. עתה יש להסתכל, כתוב "ריח בגדיו", וכתוב, "ריח בני", ולא אמר ריח הבגדים אלא ריח בני. ומשיב, אלא למדנו, כיון שנכנס יעקב, נכנס עמו גן עדן. ולמדנו אותם הבגדים היו של אדם הראשון. שכתוב "ויעש ה' לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם והוציאם מגן עדן".

ואי תימא דכתיב וכו': ואם תאמר, שכתוב, "ויתפרו עלה תאנה", ומהם היו הכתנות עור שעשה להם ה'. אם כן למה כתוב, "ויעש ה' אלוקים" הלא תפרו מעצמם. וכתוב כתנות עור, הרי לא היו אלא עלה תאנה. אלא כתרגומו של כתנות עור, לבושין דיקר. והיו מעלים ריח מן הבשמים שבעדן. ותניא, בשם מלא וכו': ולמדנו, בשם מלא נעשו. שכתוב, ויעש הויה אלוקים, שהוא שם מלא, מה שלא נעשו בו שמים וארץ. שבהם כתוב אלוקים בלבד. שואל, ולא. והרי כתוב, "ביום עשות הויה אלוקים ארץ ושמים", ומשיב, לא קשה זה, כי כשנעשו לא נעשו בשם מלא, וכשהתקיימו, בשם מלא התקיימו, והכתוב, ביום עשות ה' אלוקים נאמר לקיום.

ומה דאמרו דאינון וכו': ומה שאמרו, שאלו הלבושים באו לאותו רשע עשו, שלקחם מן נמרוד, כן בארנו וקשה הדבר. א"כ הרי כתוב, לאדם ולאשתו, שעשה לבושים לאדם ולבושים לחוה. ומה נעשה עם הלבושים של חוה. ועוד, אם כן, במה נקברו, היעלה על דעתך שהם עזבו והשליכו מעצמם זהר העליון שנתן להם הקב"ה. אלא אינון לבושין וכו': אלא, אלו הלבושים שהתלבשו בהם אדם וחווה לא התלבש בהם אדם אחר, כי באלו הלבושים היו דומים כעין של מעלה, ואם יעלה על דעתך, שהתלבשו בהם מעצמם, בוא וראה, כתוב, וילבישם, שהקב"ה הלביש אותם, אשרי חלקם.

כתוב, ה' אלוקי וגו': כתוב, "ה' אלוקי גדלת מאוד הוד והדר לבשת", וכתוב, "הוד והדר לפניו" וגו', וכתוב, "עוטה אור כשלמה" וגו', כיון שהתלבש עשה מה שעשה, דהיינו שברא העולם, מלמד שהתעטף הקב"ה באור וברא את השמים. וכעין התלבשות זה היו הבגדים של אדה"ר. אלא במה נבאר הכתוב, "החמודות אשר אתה בבית", הנה החמודות, פירוש, בגדי מלכות, במשי זהב, ודרך העולם הוא לגנוז אותם בבשמים וריחות, בשביל יקר הלבושים.

תא חזי וירח וכו': בוא וראה, "וירח את ריח בגדיו" בתחילה, (שהיה חושב שמהם בא הריח), וכשהרגיש, אמר "ראה ריח בני", כי ידע שבו תלוי הדבר, שבשבילו עלה הריח, ולא מן הלבושים. "כריח שדה אשר ברכו ה'". שואל, וכי מאין היה יודע יצחק, ריח שדה אשר ברכו ה'. אלא תרין מלין וכו': ומשיב, אלא ב' דברים הם והכל הוא אחד. שכתוב, "ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב." והוא אחד עם השדה אשר ברכו ה'. וכי לא היה לו בית או מקום אחד להתפלל.

אלא אותו השדה היה אשר קנה אברהם, סמוך למערת המכפלה, שכתוב "השדה אשר קנה אברהם מאת בני חת", ובשעה שהיה יצחק בא אל השדה, ראה השכינה עליו, והעלה ריחות עליונות קדושות, ומשום זה היה מתפלל שם, וקבע אותו למקום תפלה. ואברהם אמאי לא וכו': שואל, ואברהם למה לא התפלל שם, בשדה המערת המכפלה, כמו יצחק. ומשיב, משום שהיה לו קביעות אחר בתחלה, ודבר אחר של ריח ראה בהר המוריה, שלמה נקרא הר המוריה, על שם ההר הטוב שהיה שם. וכלא הוה וג"ע וכו': והכל היה אצל יעקב, כי מלבד הריח שלו, גם ג"ע נכנס עמו, וע"כ ברכו.

וע"כ לא תלה הדבר בלבושים, אלא ביעקב ממש, שראה שבו תלוי דבר הריח, והוא ראוי וזכותו עולה להתברך, ונכנס עמו הגן עדן, ומשום זה, כשהתרעם עשו, אמר גם ברוך יהיה.

מאורות היכל הברכה –

כתב הסבא קדישא מהרי"א [בראשית, כ"ה, כ"ה] וז"ל "אדמוני, מלא ואו כי לא נברא להיות רשע, שופך דם נקי, אלא על פי התורה – ולזה חבירו הוא אדמוני דוד, והרשע הזה אלו היה בוחר בטוב היה יכול להיות צדיק גדול, אלף פעמים מיעקב, כי יעקב השיג בהשגות משה, והוא אם היה רוצה לבחור בטוב היה יכול לעלות למדרגות משיח ליחדיה דאצילות בסוד אדמוני עם יפה עיניים.

מאורות הסיפור החסידי – התורה היא הפרנסה

דמות מיוחדת במינה בשכונת שערי חסד בירושלים היה ר' בצלאל גולדשטיין זצ"ל, שכולם הכירוהו בכינוי "בצלאל החלבן", על שום שפרנסתו באה לו מחלוקת חלב בבתים, כמנהג הימים ההם.

ר' בצלאל זה, לא רק שעשה את מלאכתו עראי, אלא שהיה תמיד שקוע כל כולו בתורה, גם כאשר הסתובב עם כדי החלב בידו, והש"ס היה שגור על פיו, עם רש"י ותוס'. בימים ההם היה נפוץ הסיפור על הגאון רבי זליג בנגיס זצ"ל, שלאחר עלותו ארצה שח פעם לרעייתו הרבנית, כי גמר אומר שלא לקבל משרת רבנות כאן, הכל מפני שבימיו הראשונים בארץ פגש את ר' בצלאל החלבן שנכנס אתו לשיחה בלימוד, והרב בנגיס כה התפעל מידיעתו בש"ס, עד שאמר: אם החלבנים בירושלים הם תלמידי חכמים כה גדולים - הרי אין שיעור לגדולתם של רבני ירושלים, ואם כך, מה לי לחפש להיות רב במקום כזה?

על מידת היותו שקוע כולו בתורה, תעיד העובדה, שאם התעוררה לו קושיא בלימוד ובדרכו מוצא תלמיד חכם - היה שוכח את עבודתו ושקע בשיחה למדנית, ולא פעם קרה שבכלל היה שוכח לחלק את החלב, דבר שגרם לכך שלקוחותיו קנו חלב במקום אחר, והוא היה נשאר עם סחורתו באין דורש, וגם בלי פרנסה.

אני עצמי - אמר הגה"צ רבי שלום שבדרון זצוק"ל - שידעתי על טבעו זה של ר' בצלאל, נהגתי להתחמק ממנו כל אימת שראיתי אותו מרחוק עם כדי החלב, כדי שלא יפסיק מעבודתו ולא יפסיד את פרנסתו. והנה, פעם אחת, בעוברי באחת מסמטאות שערי חסד, מבחין אני ממרחק לא גדול בר' בצלאל וכדיו בידיו כשהוא יורד בשיפולי הרחוב, והוא נראה לי מהורהר ושקוע במחשבותיו. מיד הבנתי שקושיא מנקרת לו במוח ומיד יעצור אותי. נהגתי כתמיד וחמקתי מיד לסימטא אחרת, אבל הוא ראה אותי והתחיל לרוץ אחרי: ר' שלום, ר' שלום, יש לי קושיא עצומה על התוס', ובעודו רחוק ממני הוא מפרט את קושייתו: "הנה, התוס' בא מציעא אומר כך", אבל אני עשיתי את עצמי כלא שומע, והמשכתי להתרחק ממנו. ר' בצלאל לא הירפה, אלא המשיך לצעוק כלפי: מה קרה, למה אתה בורח, האם הקושיא אינה מוצאת חן בעיניך? אמרתי בליבי, אם כך הדבר, צריך אני להסביר לו את סיבת בריחתו, ואמנם ניגשתי אליו ואמרתי לו: ר' בצלאל, אם אתעכב על ידך לשמיעת הקושיא - אתה תפסיד את הכנסתך, שהלא מכירת החלב היא הפרנסה שלך! התבונן בי ר' בצלאל בעיניו היוקדות אש ואמר: ר' שלום, התורה היא הפרנסה! [נלקט מהספר "שאל אביך ויגדך"]

מאורות לילדים ונוער – "ויאהב יצחק את עשו" [ישעיה גנן]

ר' אורי, השרף מסטרליסק, נצטווה על ידי רבו, ר' שלמה מקרלין, לפני מותו, להידבק בצדיק ר' מרדכי מנסכיז, ואכן כך מיהר לעשות מיד לאחר פטירת רבו. עודו ממתין לפני דלתו של הצדיק, הבחין שיחד עימו ממתין אחד הגבירים, שהוא אישית יודע היה עליו שעברין גדול הוא. "מה לזה ולצדיק?!" תמה השרף בלבו, וכשנפתחה הדלת והגיע תורו של אותו גביר להיכנס אל הקודש, היטה השרף אוזנו לשמוע כיצד ינהג הצדיק בעברין זה.

הדלת נותרה מעט פתוחה, והשרף הופתע לשמוע כיצד מתקבל אותו עברין בסבר פנים יפות, בברכה ובחביבות. עודו מהרהר על דרכו של רבו החדש, והנה שומע הוא גערה מפיו: "צא מחדרי! אין לך מה לחפש כאן!" ויצא משם בפחי נפש. זמן קצר עבר, והצדיק מנסכיז נכנס לבית המדרש, ומיד פנה אל השרף: וכי סבור אתה שאני איני יודע?! אבל רבך שלחך אליי ללמוד מידת אהבת ישראל. כשתזכה להגיע למידה זו תגלה, ששערי תשובה לא ננעלו בפני איש, אף לא בפני גביר זה שראית.

החידה השבועית -

1. "בת בתואל" איזה שבח יש בפרשה על רבקה? (ברש"י)

2. "ויעתר לו" לו ולא לה, מדוע?

3. "והנה תומם בבטנה" מדוע לא נכתב תאומים כמו בלידת תמר? (ברש"י)

4. "ויצא הראשון אדמוני" אדמוני איזה סימן הוא? (ברש"י)

5. לאן הלך יצחק מפני הרעב? (פשוט הכתוב)

6. כיצד נקראת מצוה שאין בה טעם אלא גזרת המלך? (ברש"י)

השבת נתן אלוה אבות הארבע "אור שלום" קריית ארבע ג.ב. 88 מיקוד 90100

השיעור השבועי המקיים בכל יום חמישי בבית גב"צ מקלט בניני 400 בשעה 20:30 הציבור מוזמן